

живота и нашег иметка који смо у њој стекли.

Ево на какво нас размишљање данас приморава сећање на смрт.

Привид пропадљивог блага, који обмањује оне што накратко живе у земаљској гостионици, ишчезнуће у тренутку смрти и варљиви сан ће се завршити. Тада ће се видети да је богат само онај ко се данас, сад и овог тренутка богати у Богу.

Данашња апостолска посланица допуњује смисао еванђелске приче и учи нас шта је истинско богатство за човека, које се не може украсти.

Прво, на шта нас Господ строго позива, јесте стремљење ка истини, жеђ за истином и познањем шта је Божија воља о нама. Чеда светлости су рођена од духа и испуњена су њиме. Она зато морају да доносе и плодове духа – да живе у доброти, у љубави, у праведности и истини. Пробуди се из греховног сна, васкрсни из дела која умртвљују твој дух, са вером приступи Господу, а Он ће оживети твоју душу и озарити је светлошћу истине.

Уистину се само живот у Богу наставља и после граница гроба.

Драги моји, живимо у Богу! Треба да живимо у Богу! Ради тога морамо да постанемо савршени хришћани, онакви каквима Бог жели да нас види, и какви би требало да будемо према заповестима Светог Писма.

Најважније је оно, што нам заповеда апостол Павле: Немојте узимати учешћа у бесплодним делима таме (Еф. 5, 1). Ви, хришћани, својим праведним животом будите светлост свету. Својим праведним животом разобличујте свет и све зло света. Светлост нашег живота је призвана да просветли таму, али не речју или

претњом, као што то неки покушавају да ураде па начине још веће зло, него својом праведношћу.

Како би човек требало да бди над својим животом, како би требало да буде разуман, како би требало да буде спреман на покајање? Праведни, чини правду и сабирај плодове уистину благочестивог живота за Живот Вечни, сакупљај и умножавај ово једино богатство, просвећуј друге – ближње, теши их и храни. Нека сваки човек којега ти Господ данас пошље на животном путу постане за тебе најважнији, најдражи и најближи. Загреј његову душу топлином своје љубави – и то је жетва, која рађа плодове за вечност. И нама су људи давали нежност, љубав и пажњу. Чувај све ово у души благодарним молитвеним сећањем на оне који су ти учинили добро – и то је плод духа, и то је жетва за живот.

Дакле, пријатељи моји, благовремено се оперимо, очистимо се сузама и исповедањем својих грехова. Својим животним трудом стецимо благодат Светог Духа која нам отвара врата небеске обитељи. Свако своје земаљско имање употребимо за стицање небеског блага, делећи милостињу од срца које милује и воли. Употребимо свој земаљски живот на познање Бога, на познање самих себе, на устројство своје вечне судбине. Не губимо време.

Завршићу своју беседу речима св. епископа Игњатија: „Изгнаници раја! Не налазимо се на земљи ради весеља, славља или играња, него зато да бисмо вером, покајањем и крстом убили смрт која нас убија и поврати-ли изгубљени рај.“

Господе! Умножи веру у нама!
Нека буде, Господе, нека буде!

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

св. *св. преподобног мученици Карејски, преподобног Филошеј Карејски*
Лк. 12, 16 - 21, зч. 66; Еф. 5, 8 - 19, зч. 229.

архимандрит Јован (Кресцијанкин)

О СЕЋАЊУ НА СМРТ

Помени и оплакуј самога себе за живота“, каже сећање на смрт, „ја сам добронамерно дошла да те ражалостим, и са собом сам донела мноштво душекорисних мисли. Продај све што је сувишно и подели сиротима и, према завештању Спаситељевом, пошаљи на небо своја блага... Зашто да јуриш за пропадљивим, кад ће ти смрт сигурно одузети све пропадљиво? Она је извршитељка заповести Свесветог Бога. Чим чује заповест, одмах се брзином муње устреми да испуни. Она се неће постидети ни богаташа... ни хероја, ни генија, неће поштедети ни младост, ни лепоту, ни земаљску срећу: она човека пресељује у вечност. Када дође смрт, слуга Божији ступа у блаженство вечности, а непријатељ Божији у вечну муку“ (св. епископ Игњатије Брјанчанинов).

Пријатељи моји, о њему, тј. о сећању на смрт говори нам и наша данашња еванђелска беседа.

Безумниче, ове ноћи тражиће душу твоју од тебе (Лк. 12, 20).

Ко од нас са сигурношћу може да тврди да ова реч Божија није данас њему упуњена, и ко од нас зна да ли

можда већ сада секира смрти лежи близу корена дрвета његовог живота?

Један тренутак одузима нам све богатство живота које нам је Бог даровао. Сва богатства, које смо сакупили својим трудом, остаће ко зна коме. Све ће остати, а нас више неће бити. Све ће остати другим људима, који се нису трудили. Ми ћемо отићи у вечност!

Речи данашње еванђелске приче упуњене су свакоме од нас. Не неким новопеченим богаташима и милионерима, већ свакоме: мени, теби, нама. Према вољи Божијој, њиве живота свих нас су веома богате, и богатства, дата човеку, тако су разноврсна и многобројна да сваком човеку прети опасност да постане богаташ из приче.

Многи ми сада у мислима неће дати за право, и рећи ће да немају новца, да немају земље, да немају оно што се уобичајено сматра богатством. Драги моји, зар сав наш живот и здравље нису дар Божији и богатство, зар различити дарови – блага дубоког и осетљивог људског срца и великог људског ума, зар таланти, које човек поседује, нису бо-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

гатство? А материјални иметак и животна добра?

Бог је много тога поверио човеку и свакоме је дат његов талант. Код Бога нема сирочади. међутим, драги моји, сва ова блага, богатства и драгоцености не представљају нашу вредност, јер то није наше – то је Божији дар. Шта ли имаш што ниси примио, каже апостол Павле (1 Кор. 4, 7).

Један тренутак, и смрт ће нам одузети све – и даровано и стечено. Само док смо живи, док су нашој слободи поверена блага, у нашем срцу, у нашој души и у нашим рукама земаљска богатства могу да се претворе у вечне вредности, постајући за једне лествица ка небу, а за друге – пут у вечност пакла.

Само плодови духа, који су никли на њивама нашег живота и које нам је Бог даровао, представљају наше истинско богатство, уколико се они састоје од сваке доброте, праведности и истине. Само ће нас оно, што је донело плодове љубави на земљи, идући испред нас, повести у вечност радости.

Родиле су њиве нашег живота! Зар нисам ја онај богаташ из приче, који рече себи: Имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се (Лк. 12, 19). Зар нисам ја затворио амбаре својих богатстава, сматрајући да то представља смисао мог живота?

Једи, пиј, весели се. Ум се труди само да стекне. Да стекне по сваку цену: обманом, притиском, неправдом. Још, још, и још! Мало је, све је мало, мени и само за мене, за црне дане...

Расте богатство, а расту потребе. Срце је затворено за милосрђе, за

љубав, у њему има места само за пословне људе и користољубиве односе. Ти мени, ја – теби.

Заборављено је оно главно: заборављена је душа, рајска птица која живи у нашем пролазном телу. Она, наша душа, умире од глади коју не могу да утоле сва привидна блага нашег иметка. Наша душа јеца, плаче и болује све док је коначно не сахранимо, док своју бесмртну душу не сахранимо испод отпада својих страсти и док не замукне.

О каквим плодовима духа уопште може бити речи? Сва брига се своди на то како да више уштедимо да бисмо слађе појели. Јело изједа човека, а пиће не само да весели срце, већ се човек у њему утапа, заборављајући на ближње, па чак и на самога себе. И бесмртна душа се дави! Мајка Русија се опила вином, и утопила се у несрећи и сузама. Ум јој је покраден, јер је Бог заборављен, јер утроба постаде бог.

Једи, пиј, весели се! Данашње разуздано весеље, презасићено и пијано, увлачи човека у оно, о чему је срамота и причати. Тежина телесних грехова који прате весеље изобличује васцело животно устројство и претвара га у пакао већ овде, на земљи.

Заборављен је Бог!

Међутим, нећу ли опет чути приредбе на своје речи – зар је Бог заборављен?! Унаоколо се прича само о отварању манастира, о црквама, о благодати, о Богу. Да, драги моји, прича је много, али је мешање људског са Божанским данас просто чудовишно. У незамисливој унутрашњој хармонији данас се спајају побожност на речима и одлазак у цркву са цинизмом и изопаче-

ношћу. Ужасавајуће празнословље, клевета, лукавство, лаж, лицемерје, самољубље и незакоње блуда у савести многих људи спајају се са уздасима, плачем и примањем Светих Тајни.

Човек мисли да је са Богом. Он, Међутим, мисли погрешно. То није хришћанство, то је његово цинично искорењивање. Оно је продрло и у саму Цркву, будући да многи, називајући себе хришћанима, прилагођавају узвишене истине Божије својим потребама, увијајући истине у нечистоту свог земаљског схватања и осећања.

То није препород хришћанског духа у нашем свету, то је његово истребљење. Какав ће одговор дати богохулници који су спојили истину и лаж, чинећи дела ћаволски и газећи њима оне светиње Божије које су се усудили да дотакну! Секира смрти већ лежи близу дрвета живота, а Бог чека покајање!

Бог још увек чека!

Међутим, зар неће ускоро, и то још данас, онај, који себи тече благо а не богати се Богом, зачути речи: Безумниче, ове ноћи тражиће душу твоју од тебе; а оно што си припремио чије ће бити (Лк. 12; 21,20)?

Коме ће остати живот, коме ће остати дела којима је уништавано дело Божије, Његова света Црква и само хришћанство?

Зар они, који себи теку благо, не осећају већ сад Божију казну за своје отпадништво и оштећење умних и психичких способности и у безбројним, бесмисленим самоубиствима?

Тражиће душу твоју од тебе, одјекује пресуда онеме, који је презрео заповести Божије и лажима погазио

истину. То не значи да ће Бог тихо и радосно позвати душу путника живота који се ради Њега потрудио. Напротив, то значи да ће са болом и присилом митари-ангели таме страшно ишчупати душу човека који је огрезао у стицању и страсти и да ће га затим повући у жалосну вечност.

Време живота, пријатељи наши, јесте наша ризница у којој чувамо своја блага. Међутим, ко од нас размишља о времену? Човекове мисли се готово увек протежу у будућност, при чему човек заборавља да реално поседује само садашњи тренутак и да већ онај следећи није у његовој власти. Тиме, што нам садашњост пролази у нераду или тиме, што је трошимо на грех, ми убијамо време и губимо вредност људског живота.

Како се често у тренуцима гриже савести припремамо да од сутра почнемо да чинимо добра дела, да у будућности оставимо грех, и да се на крају живота покајемо! Међутим, сутра долази свакога дана а крај живота је још даље, и ми својим добрим намерама попlochавамо себи пут у пакао. Будућност, авај, за нас може и да не наступи, и да нам се, мимоишавши будућност, одмах отвори вечност. Вечност је неизбежна! А каква ће бити?

Не заборавимо, пријатељи моји, да нико од оних који су живели пре нас и нико од нас није и неће моћи да каже смрти, када она дође по њега: „Причекај! Удаљи се, још не желим да умрем! Још нисам спреман да умрем.“ Нико није могао да је заустави или да јој се супротстави. Строга, неумољива и најчешће нежељена, она ради свој посао, откривајући истинску вредност нашег